

Arrest

nr. 57 066 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Geraardsbergen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Geraardsbergen van 3 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2010 diende verzoekster een vestigingsaanvraag in als ascendente van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 3 december 2010 trof de burgemeester van de stad Geraardsbergen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd betekend op dezelfde dag en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

** Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:
gevraagd attest onvermogen uit land van herkomst niet binnengebracht.”*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier en een nota met opmerkingen te bezorgen aan de griffie, niettegenstaande zij op 4 januari 2011 via een aangetekend schrijven met ontvangstbewijs uitgaande van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in kennis werd gesteld van het verzoekschrift en werd gewezen op artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat het volgende voorschrijft:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

2.2. Aangezien de verwerende partij binnen de daartoe door hogervermeld artikel voorgeschreven termijn geen administratief dossier heeft overgemaakt, dient toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij de feiten kennelijk onjuist zijn.”

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middelonderdeel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster het volgende op: *“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 40bis§2, ten vierde, artikel 40bis§3 en 4, artikel 40ter, lid 1 en 2 en artikel 41, lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.”*

Verzoekster betoogt onder meer als volgt:

*“Overwegende dat eerst en vooral de eiseres wil opmerken dat de tegenpartijen op geen enkel moment aan haar hebben gevraagd om een zogenaamd "attest onvermogen uit land van herkomst " binnen te brengen, zodat zij helemaal niet de gelegenheid heeft gehad om dit voor te leggen, indien dit al noodzakelijk zou zijn om een gunstig gevolg te geven aan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, quod non;
Dat de eiseres voor het eerst werd geconfronteerd met deze vereiste die wordt gesteld door de tegenpartijen om een attest van onvermogen uit het land van herkomst binnen te brengen, op het moment dat de bestreden beslissing aan haar werd betekend ;
Dat het daarom een kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht uit maakt, in strijd met de artikelen 14 bis,§2, ten vierde, artikel 14bis§3 en §4, artikel 40ter, leden 1 en 2 en artikel 41, lid 2 van de wet van 15 december 1980, in combinatie met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 door van de eiseres een document te vereisen dat voor het eerst wordt vermeld op de bestreden beslissing en dat haar op geen enkel moment voor het nemen van de bestreden beslissing werd gevraagd;”*

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Gelet op gestelde in punt 2.2. wordt het door verzoekster aangehaalde feit dat haar op geen enkel moment gevraagd werd een *“attest onvermogen uit land van herkomst”* over te leggen bewezen geacht.

3.4. Het door de verwerende partij ter terechtzitting neergelegd stuk dient uit de debatten geweerd te worden. Het betreft geen stuk dat de onontvankelijkheid van de rechtsvordering van verzoekster aan-toont. Het betreft evenmin een stuk waarover de verwerende partij onmogelijk eerder kon beschikken,

minstens wordt ter terechtzitting niet gemotiveerd waarom dit stuk niet tijdig kon worden neergelegd. Bij gebrek aan administratief dossier kan de Raad niet nagaan of dit stuk mogelijkwerwijs daarna ingetrokken werd. Verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd. Het ontbreken van enig verweer met betrekking tot de gegrondheid van verzoeksters middel kan niet rechtgezet worden door het neerleggen van een stuk ter terechtzitting dat erop gericht is de ongegrondheid van verzoeksters middel aan te tonen. Het toelaten van een dergelijke laattijdige remediëring van het ontbreken van enig verweer zou in strijd zijn met de wapengelijkheid van partijen.

3.5. Aangezien de bestreden beslissing steunt op de vaststelling *“gevraagd attest onvermogen uit land van herkomst niet binnengebracht”* en het door verzoekster aangebrachte feit dat een dergelijk attest niet gevraagd werd als bewezen geacht wordt, dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Hierdoor kan de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing met zich meebrengen, worden zij niet besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Geraardsbergen van 3 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA